

MORVA MÁTYÁS

Futóverseny

„Minálunk, ha teljes erődből rohansz, az épp csak arra elég, hogy egy helyben maradj.”

Jó ideje, hogy a rajtnál tolongunk már, a régi benzinkút tövében, negyven fokban. A hosszútávfutó versenyekben az a legutálatosabb, hogy egyszerre indul a korcsoport: harminc-negyven fiú is, az pedig lehetetlen, hogy mindenki odaférjen a vonalhoz. Ha kevesen vagyunk, se hidd, hogy jobb – összeeresztenek minden korosztályt és az eredmény ugyanaz. A lényeg, hogy már a sípszó előtt elkezdődik a verseny. Persze, minél hosszabb a táv, annál kevésbé számít, mennyire sikerül pozíciót fogni, esetleg kiugrani az elején, de aki nyerni akar, ritkán maradhat hátra. Elgáncsolják, belekapaszkodnak, visszarántják – véletlenül vagy direkt, teljesen mindegy.

Aki mindjárt a rajthoz álláskor előremegy, azt a sípszóig háromszor felfalja a tömeg. Ha állja a sarat, előbb-utóbb tele lesz kék-zöld folttal. Ha picsog a bírónak, az majd megkérdi: ki volt? A helyes válasz pedig az lenne, hogy mindenki, az egész rohadék futómassza, mert ilyen a természete, de ezt mégsem mondhatja senki. Ha valaki mégis megelégteli a helyzetet és visszarúg sarokkal a mögötte lévők sípcsontijára, vagy bordáik közé könyököl, elsőként lesz kizárva – hiába csinálja mindenki ugyanazt, csak az látszik, aki elől van.

A legokosabb, ha valahol a második vonal táján vetjük meg lábunkat, kitartunk, míg a bíró végre rászánja magát, és épp egy másodperccel előtte törünk utat. Ilyenkor már nincs idő panaszkodni, sem felháborodni. A tömeg visszafordíthatatlanul nekilődül, akit meg az utolsó pillanatban a grabancánál fogva hátrarántanak, maradhat toporzékolni, földhöz is verheti magát. Akkor sem hívják vissza a teljes mezőnyt, ha éppenséggel a szülőanyja indított. Egyenlően terített igazságtalan valóság, ahogy matektanárunk mondaná, na abból bőven jut mindenkinek.

A torkom újra csontszáraz, ha nem vigyázok, a nyelvem végérvényesen a szájpapulásomhoz tapad, pedig az előbb ittam. Sosem értettem, miért pont a lehető legnagyobb hőségben kell ezeket a versenyeket a nyakunkba varrni. Közben látom, ahogy a versenybíró segédjének beszélnek az adóvevőn: az ellenőrzőponton készen állnak az őrszemek, és az előző korcsoport befutási rendje is véglegesítve. Most már fújni fognak, mert nekik is csak huszonnégy óra, meg egy éjszaka a nap. Mégiscsak megpróbálok előbbre furakodni, legalább a másodvonalig.

Vigyázz, kész...

Túl sokat vár ez a debil bíró. Még mindig semmi. Startpisztoly, keze a magasban, de közben minket méreget, mintha nemcsak a tömeg létezne számára. Pat-

tanásig feszült idegek, jeges verejtéktől gyöngyöző homlokok-tarkók, pedig még semmi nem történt; mintha addig nem húzhatná meg a ravaszt, míg... Rossz érzésem támad, szakadni kezd rólam is a víz – legjobb lenne lebukni, elbújni, de akkor megtaposnának. Aztán valaki nem bírja tovább cérnával és kiugrik. Nem tréfálok, még az űrből is látszik. A bíró először csak bámulja a fiút, aztán rádörren, hátrazavarja. Az meg szitkozódik, hogy meglökték, meg hogy a kutya márciusát neki. Aztán eloldalog, könny szökik a szemébe, görcsbe rándul az oldala – legalább is így képzelem, nekem görcsbe rándulna. Nem áll be a sor végére.

Vigyázz, kész...

Kezdi újból a bíró, de már nem vár. Izzadt vállak, könyökök, koponyák és térddek, csak azt érzed, ami kemény. Taszigálnak, sodornak magukkal. Az első sorban senki sem annyira hülye, hogy rendesen nekiiramodjon, inkább kollektívan hátráltatnak mindenkit. A kevésbé okosak lélegzetvételük ritmusát felborítva hangosan szentségelnek – nem hallottak még a beszélgetési tempóról és arról sem, hogy itt arról szó sem lesz –, mintegy jogot formálva a méltatlanul agresszív előretöréshez. A szemfülesebbek mindjárt felzárkóznak mögéjük, diktálnak csak, amíg bírják szusszal.

Lassan felveszem az ütemet, két rövid orron be, aztán kettő szájon ki, lábak és a kezek összehangolva. Nem kéne más, csak minimálisan növelni a tempót, maradni az élbollyal. De akkor azt gondolom, hogy az elejét el lehet lazítani. Tudod, hogy megy: bőven lesz még idő felzárkózni.

A pályát piros-fehér szalaggal jelölték kétoldalt. Néhány szurkoló lézeng itt-ott, talán álcázott őrszemek is, egyébiránt a semmi közepén felesleges lenne álldogálni, nagyobb tömeg lesz majd az ellenőrzőpontoknál.

Közben sokan megelőznek. Ismerem őket és tudni vélem, hogy félúton ügyis ott lesznek majd kinyiffanva. Mégis. Ha akkor elindulok én is... De nem. Talán fékeztem is magam.

Amennyiben az idő létezik, múlik, minden energiát felemészt. Ez viszont csak utólag vált világossá: erőn alul teljesíteni mindig többbe kerül végső soron.

Az első ellenőrzőkapunál máris egy akadály. Képzeld oda egy felvizezett ugrálóvárat, amin átjutni kell, nem ugrálni! Felette párapu; csúszik, mint a jégpálya, cserébe legalább nem nyúzza le rólunk a bőrt, nem éget annyira a felhevült felület. Mire odaérünk, már az előttünk lévők cipőtalpának a mocskát is kellő mennyiségben tartalmazza a vizes oldat.

Az ellenőrzőpontnál összecsődült szurkolók nem figyelnek ránk. A hangjukat és a lelkesedésüket valószínűleg kiadták már rendesen, amikor az elsők átverekedték magukat az akadályon. Mereven bámulnak maguk elé, mintha ott sem lennének, mintha ott sem lennének. Van, aki biciklire pattan, vagy autóba ül, hogy még beérje az élbolyt a következő akadálynál. A távolból irritáló zene

szól, mulató, vagy ha nem is mulató, pontosan olyan emberiség ellen elkövetett bűncselekmény – mint a falunapokon.

A kisgyerekek még nem tudják, hogy ránk kár a figyelmüket pocskolni. Ott állnak színes lufikkal a kezükben és végtelen lelkesedéssel nézik, ahogy keresztül-bucskázunk az akadályon. Hason vagy háton csúsztatva – úgyis saras lesz a fehér trikó. Ha az élbollyal maradunk, csak vizes lenne, az megszárad, így meg... Kétoldalt az igazi ugrálóvárak is tömve – kicsivel odébb kompresszorok búgnak. A trambulinokban is, mintha veszélyesen sokan lennének. Aki tud szaltózni, rendszeren bemutatja – előre és hátra, olykor lerúgva a másik fejét –, aki nem, csak ugrál, és közben rettegve várja, mikor jár le az a csekélyke idő, ami adatott, amiért a szülei megfizettek. Pedig, ha tehetné, naphosszat ugrálna.

A felfújt akadályon való átjutásnak nincs bevált módszere, a legjobb, ha nem is gondolkodsz rajta sokat. Semmi értelme az egésznek, azonkívül, hogy könnyen megtöri a ritmust. Ha addig nem szúrt a tüdő, majd az után.

Viszonylag egyszerűen túljutok az elsön. Az oldalamban bujkáló görcs legcsekélyebb jelére váltok a légzési technikán, pattanásig szívom levegővel a tüdőm, a másodperc töredékéig bent tartom, ez általában segít. Émelyítő iszapszag oldódik fel a forróságban, mintha a folyó felől lökdösné valami erőtlen fuvallat, de csak nyomokban. Hetek óta nem esett. Páran felzárkóznak, ránézésre nem azok, akik meg is előznek majd. Van egy ilyen képességem, szemre megmondom, hogy ki az, akit le bírok futni, vagy meg bírok verni. Ha kettő közül egyik klappol, gondolhatod: már rendben vagyunk. Az esetek többségében végül ki sem derül, de mindig elképzelem.

Álmomban is sokat menekülök. Bármilyen magasról leugrok olyankor és bárhová felmászok, de a létrákat, a falakat és a kerítéseket nem szeretem. Soha nem vagyok elég gyors, aki meg üldöz, mindig elkapja a lábam és leránt a mélybe – leránt, kicsúszik alólam a talaj, ő már ott sincs, én meg zuhanok a semmibe, aztán mintha magamhoz térnék, de nem tudok mozdulni. Ha veled még nem fordult elő ilyen, ne akard megtudni! Torokszakadtából üvöltök, anyának, apának vagy Annának, aki ott alszik alattam az emeletes ágyban, hogy rázzanak fel, mert zsibbad a karom, talán már meg sincs, nem mozdul, levált rólam. Nem viccelek! Nem bírok mozdulni, a torkomon sem jön ki hang, pedig ordítok, ahogy bírok. Végül felébredek, és alig kapok levegőt, úgy összeszorul a torkom. A nyelvem meg a szájpaddásomhoz ragad, de azt gondolom, elmúlik, csak percekkel később kiabálok vízért. És akkor már tényleg kiabálok.

Közben hallom – hátra tekintgetni nem szabad, de az idegen tempóhoz jó fülem van... Szóval hallom, hogy jobbról valaki előzne, és már látom is, ahogy elém vág. Egyelőre egy fejjel vezet. Induljon a hajtóvadászat! – ezt szoktam, ezt kellene most is mondanom, de megtörné ezt a kényelmes ritmust.

A második akadálynál már kezd összefolyni a terep a délibábok remegő hullámzásával: a pálya még előttem, de a többi... Mosódó villanások, metsző kontraszt. Vészjóslóan fújtatok, kilégzésnél gyakran lehunyom a szemem. Talán, ha az elején is megyek rendesen, alig volnék kimerültebb, mégis jóval előbbre lennék. Az adhatna erőt. Most meg már szinte becsületből futok.

Viharfelhők gyülekeznek, a szürkére szűrt fény leheletvékony porréteggé tepleszik mindenre. Szemhunyasnyi csend. Távolból kiabálás zaja hallatszik, talán a szurkolók. A szívem mintha a dobhártyámban dobogna, mindent eltompít. Meg a lélegzetvétel zaja, egyre karcosabb. Szakad rólam a víz. Biztatom magam, a fele már megvan, legalább öt kilométert lefutottam – egyszerre csüggeszt és ösztökél. Mindenesetre tíz kilométernél nem lehet hosszabb, másképp ilyen tempóval szinte senki nem érne célba.

Fújtatok, szúr az oldalam és ezen már semmilyen légzési technika nem segít. Közvetlen a lábam elé szegem a tekintetem, máshova túlságosan kimerítő lenne. Egyszeriben léptek zaja előlről. Felnézek, először azt hiszem, hogy baleset, segítségért siet a fiú. De nem szól semmit, elfut mellettem, vissza a rajt irányába. Szemben a viharfelhők, már dörög is; egy hidegzuhany éppen, hogy elkelve – villan át az agyamon.

Jön még egy, én meg az egyik főszabályt megszegve hátrkapom a fejem utána, aztán egy egész csapat. Derekas tempót diktálnak, arcukra merevített rémülettel; az utolsó pillanatban válnak szét előttem. Már azt hittem, ütközünk, elsodornak, de nem; rám sem hederítenek. Én meg a szabályt ismét megszegve újra hátrapillantok, aztán az egyik leszakadó telibe talál. Ne tudd meg: ha nincs szerencsés pozícióban a kezem, még a fejünk is összekoppan! Így is elsodrom, aztán átesek rajta. A port, amiből szentséggel feltápáskodok, mind az arcomba kavarja a feltámadó szél. A bal szemem dörzsölve rángatom meg félkézzel az idegen gallérját; alig tudom érthetően kérdőre vonni: mégis mi a frászért fut visszafelé mindenki? Ha nem bírja tovább, álljon félre és nyeljen sünt, érted, de ne öklelje már fel még azt is, aki haladna. A gyerek ijedten pislog, aztán a hevesen rázza a fejét. Na, mondom, ez sem ért magyarul, de aztán megszólal: nem lehet csak úgy kiállni, vagy előre vagy hátra.

Hát akkor meg, ha már úgylis futsz...? Ahhoz viszont nincs elég levegőm, hogy nevessek is rajta, de legalább a por nagyját kikönnyezem. Mert jön szembe – válaszolja, ha tovább futsz, idővel te is szembe találod magad vele. Akik visszafordultak, azt mondják, talán visszajutunk és elkerülhetjük...

Mi az ördög, kérdezném, de csak a szemem kérdezi, a szorításom meg tanácsatlanságomban gyengül; éktelen robajjal dörren az ég, mire kitepi magát. Akkorát lök rajtunk a szél, hogy még egyszer elesik, aztán tovaiszokol. Én meg nézek utána – csak azért is lefutom ezt a távot, a vihar jó mentség lesz, aztán ha meg is betegszem, két hétig nem kell iskolába járni. Viszont ez az utolsó két hét a szünidő előtt... épp, amit nem érdemes kihagyni.

Sokan fordulnak vissza, egy idő után a kerülgetésük merít ki, de azon is meglepődöm, mennyien voltak előttem. A tempót viszont minimalizálom, csak fussam végig, mielőtt kitör a vihar; aztán mehetünk haza.

A harmadik ellenőrzőpont környékén teljesen sivár a pálya, se előre, se hátra nem fut már senki. A széllekések hol segítenek, hol hátráltatnak; ha esne, legalább a port elverné, de nem. Egyelőre csak a lába lóg. Az akadályon viszonylag könnyen átbucskázom, de a párapuból nyakamba permetezett víz egyáltalán nem esik jól. A szurkolók meg mintegy vigyázban állnak, feszülten, nem figyelnek, pedig nagyon úgy tűnik, hogy az elmúlt öt percben én vagyok az egyedüli érdekesség.

Az irritáló zene is csak akkor hallatszik a távolból, amikor arról fúj a szél – előre láthatatlan adagokban annál is jobban megemészthetetlen a falunap, mint amúgy. A felnőttek mereven bámulnak. Igaz, nem rám, inkább maguk elé. A gyerekek csuklójához kötött lufikat meg lassan már úgy cibálja a szél... Jó, hogy nem emelkednek a magasba, mint valami helikopter. A közelgő égháború látszólag senkit nem zavar, az ugrálóvárak tömve, a trambulinokon veszélyesen sokan. Én meg futok tovább, hátha még a vihar előtti csend idején érek a finisbe.

Akkor kezdek ideges lenni, amikor a lépcsőhöz meg a toronyhoz érek – jobboldalt az egyik, a kijelölt út arra vezet, baloldalt a másik. Felüljáró az ártéri terület közepén, mint egy eltévedt völgyhíd, lift bezzeg nincsen – és nehogy azt hidd, hogy hülyülök! A torony csigalépcsőjén gyorsabban fent leszek, legalább tovább élvezhetem a kilátást, csak arcra ne vágódjak a befelé szűkülő fokokon.

Amint balra térek, az egyik őrszem kiabálni kezd. Nem arra van kijelölve a pálya! Volt egy ilyen érzésem, de elengedem a fülem mellett. Arra nem szabad futnod..., ordítja egy másik hang is, torkaszakadtából. Fordulj vissza, arra menj, amerre kijelöltük az utat! Odabent vízszintesen beszűkül, függőlegesen meg kitágul a tér, bár ezt csak utólag tapasztalom meg igazán. Az őrszemek rosszálló kiáltásai már csak tompán, mintha vízfüggönyön túlról jutnak el hozzám, aztán végképp elhalnak. A gyér fényben nehéz nem elbotlani, de a lépcsőfokok egyelőre szabályosak, csak a ritmust kell felvenni. Az elsőtől kezdve magamban számolok, eleinte még kettesével veszem. Négyszázon túl már elvesztem a fonalat, fel sem tűnik azonnal. Bár a lendületem teljesen elfogyott, tovább pörögnek a számok, átfordulnak a százasok, miközben nem tudok másra gondolni, csak hogy ég a vádlím. Talán az ezret is elhagyom, a csigalépcsőnek nincs vége. Egyre csak vezet felfelé, de a folyosó mintha szűkülne, már súrolja a vállam kétoldalt. Én meg teljesen elszédülök, forog körülöttem a világ – ne akard kipróbálni! Először oldalra dőlnék, de megtartanak a falak, aztán meg... Mindegy hova, csak ne hátra! – előre bukom. Kétrét görbülve már érzem, hogy a lépcső is velem együtt forog, sőt a földből kiszakadtan az egész torony. Valami elviselhetetlen. Ha nem hiszed, jelentkezz úrhajósnak, úgy hallottam, azokat tesztelik már az elején ilyen minden irányba forgó gépeken.

Odalent térek magamhoz a torony bejárata előtt a porban. Hevesen lüktet a fejem, a csontjaim helyén meg csak savval töltött ólom, de minden erőm összeszedve feltápászkodom. Mennyi idő telt el? Tart még a verseny? Pontosan ugyanaz a vihar előtti csend leng körül, mint korábban, amikor beléptem a toronyba. Akárhogy is, felesleges amperkodás lenne ilyen állapotban folytatni. Nekilódulok visszafelé, az első néhány lépésnél még kellemesnek tűnő hátszél egyre erősödik. Jó lenne visszaérni még a vihar előtt. Közben potyogni kezdenek a könnyeim – el nem hiszed, de én sem értem, miért. Talán csak a port mossák a szememből, amit a viharossá váló szél egyre belekavar. Elliheg mellettem néhány leszakadó futó, tehát még nincs teljesen vége, de számomra ennyi. A lábaim már maguktól visznek, a tüdőmben meg mintha vákuum keletkezne, mégis haladok a rajt felé. Közben egyre többször villámlik és dörög, a szél rohamai meg ide-oda lökdösnek.

Nem nézek se jobbra, se balra, a lábszáram úgy izzik, mintha térdig parázsban gázolnék. Az akadályhoz érve felfekszem rá, mint valami hordágyra, aztán oldalra hengeredve jutok át, kicsit elszédülök, bevillan a torony. A szemem sarkából azért látom, hogy visszavonulásomnak közönsége is lesz. Talán éppen erre vártak? Nem kell neked magyaráznom, milyen ez: úgy teszek, mintha nem törődnék velük. Alig jutok túl az akadályon, irdatlan svunggal az arcomba csapódik valami. Elsőre azt sem tudom, hogy a szél szárnyán érkezett-e a beazonosítatlan tárgy, vagy a szegélyen túlról vágta hozzám. Az orromhoz viszont odakapnom sem kell: vérzik. Elönt a keserűség, a vér meg a fejembe tódul, hogy aztán az orromon keresztül szépen elcsordogáljon.

Végül csak odanyúlok, aztán nézek csak körül, mi vágott fejbe. Másodpercekbe telik beazonosítani: egy próbababa kitekert karja, de már sodorja is tovább a szél. Akkor látom, hogy kétoldalt a közönség: mind ócska próbababák. Műhajjal, festett arccal, a végtelenbe dermedten; felnőttek és gyerekek, nők és férfiak. Sapkában, sálban, kabátban, lufi a csuklójukra csomózva. Az irritáló zenét megfutamítja a vihar, nem is falunap már ez, inkább valami elcseszett kirakat. A fergeteg eddig nem tapasztalt rohamra indul, a bábuk meg úgy dőlnek, mint a dominók; letört fejek, kicsavart végtagok repülnek keresztül-kasul a futópályán. Amelyik gyerek csuklójára elég lufit kötöztek, annak tőből tépi ki a karját a szélvihar, majd a magasba ragadja. Közben már dörög is, vagy csak a lufik durrognak – talán mindkettő. Az ugrálóvár lassan talajt veszve kifordul a helyéből, benne a műanyag testek hevesen összeverődve őrlik egymást. A trambulínokban benn tart mindenkit a védőháló, eszeveszettül forognak körbe – végül sosem tettem bele Anna Barbie-jait a turmixgépbe, de mindig is így képzeltem.

Egy múltábnak kell jól tarkón vágnia, hogy újra nekilóduljak. Közben tetőzik az égiháború, aztán egyik pillanatról a másikra enyhül. Futás helyett sokáig csak kocogok – nem tudom, te hogy vagy velem, de én még a szót is rühellem. Fuss, vagy ne fuss, de kocogni soha; ha mégis kocogsz, legalább mondd azt, hogy futsz!

A bábok elmaradtak mögöttem, jó ideje nincs közönség. Aztán a következő ellenőrzőpontnál megint. Levegőnek néznek és ez jól is van így, bár az egyik mintha köpne felém. A felhők szétszélednek, csak a nap marad; sütni kezd, ahogy bír. Eleinte jólesik, a vizes ruhám miatt majdnem vacogtam már.

Egyre több futót látok, akik végleg feladják, már a rajthoz sem tudnak visszaérni. Félig elmerülnek a sártengerben, ami lassan, de biztosan megköt majd a hőség miatt. Egyre sűrűsödnek, már azt sem tudom eldönteni, hogy előre vagy visszafelé menet hasaltak el végleg. Amikor már rendesen vigyáznom kell, hova lépjek, akkor járhatok félúton visszafelé. Eddig a lábam magától vitt, de most már érzem, hogy nem maradt több benne néhány lépésnél. Az utolsó szakaszon nemcsak a fekvőket kell kikerülnöm, hanem az őrjüngőket is. Teljes erőből ütik a levegőt, vagy inkább azt a valamit, amit maguk elé képzeltek. Tombolnak és dühöngnek, dörömbölnek teljes erőbedobással, a túloldalon meg nincs semmi. Hiába.

Már azt hiszem, meghalok, ha megállok, ha nem; de akkor még nem tartok ott, csak hiszem. Már messzebről látom, hogy az égnek szegezett tekintettel, rogyadozó lábbal összeverődtek néhányan. Odafent bámulnak valamit, a szemem sarkából odalesek én is, de semmi említésre méltót nem látok. Nem hiszem, hogy a kékségét nézték, azt sem tudja senki – lefogadom, hogy te sem –, hogy az égnek nincs saját színe. Mire odaérek és megállok mellettük, a szívem meg a tüdőm éppen azon van, hogy kiszabaduljon a bordáim közül. Ha nem kapaszkodok bele az egyik fiúba, talán menten össze is rogyok. Figyelmem elterelendő, inkább felnézek megint. Belégzés, kezek a magasba – még rézsút az agresszív napsugarakat is kitakarom, de most sem láttok semmit odafent. Délibábot sem, pedig idelent már izzik a levegő a megcserepesedett sártenger felett. Akkor szólít meg az egyetlen, aki még előre néz, akibe kapaszkodok. Már korábban láttam, hogy más, mint a többi, de nem foglalkoztam vele, mert nem mozdult.

Ahogy találkozik a tekintetünk, kitalálja, mire gondolok. A tieid még odébb lesznek, de már ereszkednek, löki oda magyarázatul, mintha magától értetődő lenne, miről beszél, aztán a távolba mutat. Fél pillanatig meresztem csak a szemem a napsugarakat is ismételten kitakarva, de az áttetsző lobogáson túl semmi különös nincs a horizonton. Arra van persze a rajtvonal, ami már a cél is egyben; de van egy olyan érzésem, hogy nem arról beszél. Továbbra is értetlen tekintetem mintha észre sem venné, a másik irányba fordul, ahonnan jöttem és ahonnan valószínűleg ő is. Ott is, nézd, mutatja. Aztán felnevet. Hiszen azt csak én látom, ne haragudj, de ahogy elnézlek... Végül is mindegy, merre mész, előre vagy hátra, túl messzire már úgysem. Megint felnevet, ami aztán köhögési rohamban tetőzik. Mondja még, hogy pihen egy kicsit, aztán majd megindul lassacskán, már nincs hova sietni.

A továbbhaladás egyre nehezebb, a fűcsomókat keresem magam előtt, de gyakran szinte bokáig gázolok a megcserepesedett sárban. A cipőm talpát is elnehezíti, meg úgy csúszik, hogy majd a nyakam töröm. A lábszáram és a combom térd

feletti része addigra úgy elsavasodik, hogy ellenőrzés nélkül abban sem lehetek biztos, megvannak még. Marhaságnak fogod tartani, de nem lepődnek meg, ha letekintve csak elüszkösödött csonkokat látnék. A mostoha terep miatt szinte állandóan a lábam elé kell nézmem, épp ezért, szinte az utolsó pillanatban veszem észre, mi történik körülöttem. Akkorra az egyik már kitakarja a napot. Máris érzem, hogy a legsötétebb viharfelhő sem idézhet elő ennyire éles átmenetet. Az iménti fényességben kezdtem megszokni, hogy szikrázik a szemem, most meg mintha elsötétülne a föld és az ég egyszerre.

Végtelen falak – mint a robusztus páncélajtók a sci-fikben – bukkannak elő a kéknek tetsző, amúgy seszínű égbolt mélyéből. Akkor mutatkozik meg igazán feneketlensége, elveszne benne minden óceán. Hosszú sorban ereszkednek, mint egy sereg dominó. Először azt hiszem, csak előttem, hogy csak a célba nem érhet senki vissza – hogy nem mehetünk már haza. Sarkon fordulok, és már majdnem leesik a kő a szívemről, de nem. Jóval messzebb, de ugyancsak látszanak, kilógnak már a felhők aljából. Ott is ereszkednek, szabad szemmel alig érzéklni, de nincs felőle kétség: egyre csak lefelé.

Nem tudom neked elmondani, hogyan fut végig a hideg a hátamon, hogyan önt el a forróság és bénít meg a kétségbeesés. A maradék erőm egyszeriben oda, mint amikor rácsapnak egy vaskos könyvet a sorait zavartalanul olvasgató légyre, úgy szakad rám a világ akkor két oldalról. Zokogva terülök el a sártengerben; minél mélyebbre fúrom az ujjaim és az arcom benne, annál inkább átjár az enyhet adó hűvös.

Mire feltápászkodom, vége a futóversenynek. Távolinak tűnik a startpisztoly dördülése, pedig csak ma reggel volt. A nap vörösen izzik a horizonton, felhő sehol, szélcsend. Kétoldalt a futópálya szegélyét jelölő piros-fehér szalagok, a közönség szétszéledt, már bábuk sem, pláne kíváncsi emberek. Előttem és mögöttem a felhők közül aláereszkedett áttörhetetlen falak. Már rég kiszáradt a torkom, a nyelvem a szájpadrólomhoz tapadt, de akkor érzem igazán.

A cél felé már nem nézek, a rajt irányába sandítanék vissza – a régi benzinkút tövébe, negyven fokba, ott vár valahol anya, apa és Anna is –, de tekintetem a falba ütközik. Közelebb lépek, vízért kiáltanék, de hang nem hagyja el a torkomat. Végtelenül sima a felülete, a napszállta leköszönő fényeit még éppen visszaveri. Magamat látom, a tagjaim megvannak, csak végképp elzsibbadtak. Azt is látom, ahogy parancsra várnak, mozdulnának még, de ha behunynám a szemem, azonnal eltűnnének. Még várok. Magam körül is megnézek mindent, amit visszatükröz a fal: a helyet, ahonnan már nem megyek tovább. A Nap utolsó sugara is eltűnik, a vöröslő remegés ottmarad a levegőben, de mire kimondom, annak is vége. Csak a seszínű ég marad. Aztán sötétség.